

Kalbimin Efendisi

Peygamberimizin (sav)

Medine
Dönemi

Salih Suroç
Siyer Ödüllü Yazar

İÇİNDEKİLER

1. Bölüm

Medine'ye Girerken	9
Mübarek Yüzünü Görünce	15
Enes'in Öyküsü	18

2. Bölüm

Muhacir - Ensar Kardeşliği	21
Medine'ye Mescid	24
Hurma Kütüğünün İnlemesi	26
Bedir Savaşı	28
"Hani o altınlar!"	45
İki Sevinci Bir Arada Yaşamadı Hiç	47

3. Bölüm

Şehitler Otağı Uhud	49
"Bu kılıcı kim alır?"	55

Okçular Yerlerini Terk Edince...	59
Şehitlerin Başında...	66
Peygamberimize ^(sav) Suikast Girişimi	72
Müttefikler Ordusu	76
Umreye Niyet Etmişken	90
İslâm'a Davet Mektupları	100

4. Bölüm

Hayber'in Fethi	105
Çoban Yesâr	107
Bir Üzüntü Bir Sevinç	114

5. Bölüm

Mekkeli Üç Yiğit	117
Mekke'nin Fethi	122
İki Mağrur Kabileye Dersi	141
Şeyma	145
Medine'ye Dönüş	148
"Ebu Rühm Nerede?"	151
Oğlu İbrahim'in Vefatında	153

6. Bölüm

Vedası Yaklaşırken	157
Mevla'sına Kavuşma Vakti	170
"En Yüce Dost'a!"	174

ÖNSÖZ

Peygamber Efendimiz^(sav), çocukları ve gençleri çok severdi. Nerede bir çocuk görse onunla konuşurdu ve başını okşayarak sevgi ve şefkatini belli ederdi. Gençlere de özel ilgi gösterir, onlara öğütler verirdi.

O^(sav)na ilk iman edenlerin çoğu Mekke'nin gençleriydi. İman ve Kur'an'a hizmette hayatları boyunca sürekli ön saflarda yer alan Hazreti Ali, Hazreti Zübeyr b. Avvam, Abdullah b. Mes'ud, Mus'ab b. Umeyr, Sa'd b. Ebî Vakkas Müslüman olduklarında sırasıyla sekiz, on beş, yirmi, on yedi ve on dokuz yaşlarındaydılar. Peygamber Efendimiz^(sav),

“...Bana gençler iman etti, yaşlılar karşı çıktı.” buyurmuşlardır.

O^(sav), İslam toplumunun vahiy ile istediği kıvama gelmesinde, dinî değerlerin yaşanmasında ve yayılmasında gençlere büyük görev ve sorumluluk vermiştir. Mesela, henüz yirmili yaşlarda bir delikanlı olan Hazreti Mus'ab'ı Medinelilere İslam'ı öğretmek için muallim olarak göndermiştir. Tebuk seferinde, içinde Hazreti Ebubekir ve Hazreti Ömer gibi fazilette herkesten önde gelen sahabilerin bulunduğu ordunun başına henüz yirmi yaşında olan Hazreti Üsame'yi kumandan tayin etmiştir.

Peygamber Efendimiz'in^(sav) hayatını bilmek ve O'nu^(sav) Kur'an'ın bize tavsiyede bulunduğu manada tanımak her Müslüman için elbette oldukça önemlidir. Gençlerin O'nu^(sav) bilmesi ve tanınması ise bana göre çok daha önemlidir. Zira bir genç ancak O'nu^(sav) bilerek, tanıyarak ve O'nun^(sav) mesajını doğru algılayarak akıl ve kalbe baskın gelmeye çalışan, meşru olmayan his ve heveslerinin esaretinden kurtulur; yaratılışına uygun, doğru ve düzgün bir hayat rotası izleyebilir.

Yüce Allah^(cc), Kur'an'da Peygamber Efendimiz'i^(sav) bize her yönüyle örnek bir insan olarak gösterir.

“Hakikaten Allah'ın Resûlü sizler için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için mükemmel bir örnektir.” (Ahzâb Suresi, 21)

Yüce Allah^(cc), O'nu^(sav) müstesna bir surette, yarattığı gibi terbiye etmiş, eğiterek en mükemmel ahlak sahibi kılmış ve yaşayışını bizler için örnek olarak ortaya koymuştur.

O^(sav), doğumundan vefatına kadar Yüce Allah'ın^(cc) gözetimi ve denetimi altında tertemiz bir hayat sürmüştür.

Üç kitaplardan oluşan Kalbimin Efendisi dizisi ile Sevgili Peygamberimiz'i^(sav) anlatmaya çalıştım... Dizinin ilk kitabında Peygamber Efendimiz'in^(sav) çocukluğunu ve gençliğini, ikinci kitabında Peygamberliğinin Mekke Dönemi'ni, üçüncü kitabında ise Peygamberliğinin Medine Dönemi'ni anlatmaya çalıştım... Bu çalışmanın, yüreklerinde Peygamber^(sav) sevgisi bulunan siz gençlere yararlı olmasını Yüce Rabbim'den^(cc) niyaz ederim...

Salih SURUÇ

1. Bölüm

Medine'ye Girerken

Müslümanlar, Sevgili Peygamberlerinin Mekke'den yola çıktığını bir şekilde haber almışlardı. Ayrılışının sekizinci gününden itibaren üç gün boyunca sabah namazından sonra Medine dışına çıkıp yolunu gözlemişlerdi. Gelmemişti... Güneş ortalığı yakmaya başlayınca da çaresiz evlerine geri dönmüşlerdi. On bir gün olmuştu, Sevgili Peygamberleri hâlâ gelmemişti. Merak ve endişeleri artmaya başlamıştı. Sabah namazından sonra şehrin dışında yine beklemeye koyulmuşlardı. Ortalığı kavurucu sıcaklık basmıştı ama yine gelmemişti Sevgili Peygamberleri. Üzü- lüp şehre geri döndüler. Çok geçmeden bir ses yankılandı şehrin sokaklarında:

“Müjde, ey Müslümanlar! Müjde! İşte, beklediğiniz Zât geliyor!”

Seslenen bir Yahudi'ydi. Deve sırtında birkaç kişinin şehre doğru geldiğini görünce Peygamber Efendimiz^(sav) ve

beraberindekiler olduğunu tahmin ederek haykırmıştı. Tahmininde yanılmamıştı.

Yahudi'nin sesi, Medine semasında bir şimşek gibi çaktı. Sesi duyanların yüreklerini bir bayram sevinci sardı. İnsanlara huzur ve saadet sunmakla görevli Peygamberleri geliyordu. Kadın ve çocuklar en güzel elbiselerini giyindiler çarçabuk. Erkeklerse silahlarını kuşanıp yollara döküldüler.

Günlerden pazartesiydi. Peygamber Efendimiz^(sav) gündür yoldaydı. Yorgundu. Dinlenmek ve oradaki Müslümanlarla görüşmek için Medine'ye bir saatlik mesafede olan Kûba köyünde bir süre kalmaya karar verdi. Medine boşalmış, Kûba dolup taşıyordu sevenleriyle. Gelenler güzel simasını seyredip "Hoş geldin ey Allah'ın Elçisi!" diyorlardı. O^(sav) da onlara öğüt ve tavsiyelerde bulunuyordu.

"Birbirinizle selamlaşın. Birbirinize ikramda bulunun. Akrabalarınızı ziyaret edin ve onlara yardımcı olun. Allah'ın size verdiği muhabbet ve rahmetle birbirinizi seviniz. İnsanlar gece uykudayken siz namaz kılın. Böylece selametle Cennete girin."

Peygamber Efendimiz^(sav) Kûba'da dört gün kaldıktan sonra Cuma günü Medine'ye doğru yola çıktı. Etrafında Medineli Müslümanlar ile Muhacirler vardı. Sevindirici bir manzaraydı. Mekke'de yalnız bırakılmıştı Efendimiz^(sav).

Şimdi ise etrafında yüzleri ışık saçan yüzlerce insan vardı. Mutluydu. Mutlu olduğunu etrafına gülümseyerek belli ediyordu. Müslümanlar da gönüllerindeki coşkuyu tek birlerle dile getiriyorlardı.

Peygamber Efendimiz^(sav), devesinin üzerinde Medine içlerine doğru ilerledi. Sevinç dalgaları şehrin her tarafına yayılmıştı. Sevgili Peygamberlerini görmek için Müslümanlar yollara dökülmüştü. Yaşanan adeta bir bayramdı. Kadınlar ve çocuklar okudukları şiirle O'na^(sav) "Hoş geldin!" diyorlardı:

*"Ay doğdu üzerimize Veda Tepelerinden
Şükür gerekti bize Allah'ın davetinden
Bize gönderilen ey Yüce Peygamber!
İtaat etmemiz gereken bir emirle geldin bize.
Sen güneşsin, sen aysın, sen nur üstüne nur
Sen Süreyya yıldızısın, ey Sevgili, ey Resûl!"*

Önünden geçtiği her evin sahibi, kendisini evinde misafir etme şerefine ermek için devesinin yularını tutup olanca içtenliğiyle; "Ey Allah'ın Resûlü! Bize buyurun!" diyordu.

Peygamber Efendimiz^(sav) ise güleç bir yüzle, "Hayra erin, deveye yol verin! Ona gideceği yer emredilmiştir."

diye cevap verip teşekkür ediyordu. Devesinin yularını salıverdiğinden, deve nereye çökerse çöksün kimse gücenmeyecekti. Kasvâ, yoluna devam edip Neccaroğulları'nın bulunduğu mahallede boş bir arsaya çöktü. Efendimiz^(sav), üzerinden inmedi. Kasvâ, az sonra kalktı ve biraz ilerledikten sonra birdenbire geriye dönüp ilk çöktüğü yere geldi. Oraya yeniden çöktü ve artık kalkmadı. Gözler dikkat kesilmişti. Heyecan doruktaydı. Peygamber Efendimiz^(sav):

“İnşallah, konaklayacağımız yer burasıdır.” deyip devesinden indi.

O sırada Neccaroğulları'nın minik kızları defler çalarak coşkuyla hep bir ağızdan:

“Biz Neccaroğulları kızlarıyız.

Muhammed'in akrabalığı, komşuluğu ne hoştur!” diye alkış tutuyorlardı.

Peygamber Efendimiz^(sav), bu masum yavruların samimi duygu ve neşelerine gülümseyerek:

“Beni seviyor musunuz?” diye sordu.

“Evet, Seni seviyoruz, ey Allah'ın Resûlü!”

Peygamber Efendimiz^(sav) de üç kez üst üste:

“Vallahi, ben de sizi seviyorum.” dedi.

Kimisini kucakladı, kimisinin başını okşadı, kimisini yanaklarından öptü. Yüce Allah hamurunu sevgi ve şefkatle yoğurmuştu. Çocukları dünyanın süsü, göz aydınlığı ve kalbin meyvesi olarak görüyordu. Çocuk, anne babaya

Allah'ın emanetiydi. Çocuklarını öpen anne babanın Allah için bir sadaka vermiş gibi sevap kazanacağını söylüyordu.

Neccaroğulları kızlarının tatlı nağmeleri sürerken Müslümanlar da merak ve heyecan içindeydi. Gözlerini sevgili Peygamberlerinin mübârek yüzüne, kulaklarını dudaklarından dökülecek söze dikkat kesmişlerdi. “Acaba Allah'ın elçisi kimin evini şerefliendirecek?” diye merakla bekliyorlardı. Peygamber Efendimiz (sav), etrafında heyecanla bekleyenlere gülümseyerek bakıyordu. Bir süre öylece sessiz kaldıktan sonra:

“Akrabalarımızdan hangisinin evi buraya daha yakındır?” diye sordu.

Neccaroğullarından Ebu Eyyub hazretleri sevinç ve heyecanla,

“Ey Allah'ın Resûlü! Benimki... Benimki.” dedi ve eliyle işaret ederek: “İşte şurası evimdir, şu da kapısı.”

Peygamber Efendimiz (sav) gülümsedi.

“Ebu Eyyub! Git, evi hazırla!”

O gün ve o saat, hicretinin sonu ama yepyeni bir dönemin başlangıcı oldu. Hicretle Müslümanlar için eziyet, hakaret, işkence ve bunlara karşı gösterdikleri sabır ve tahammül dönemi sona erdi. Bundan sonra mücadele dönemi başlayacaktı.

O'nun (sav) gelişiyile vatanlarından ayrılmak zorunda kalan gönülleri hasret ve üzüntüyle dolu Mekkeli Müslü-

manlara taze kan geldi. Medineli Müslümanlar ise Yüce Peygamberlerine kavuşmanın saadetini yaşıyorlardı. Yüzler gülmeye başlamıştı. Gönüller bayram ediyordu. Hayat şenlenmişti O'nun^(sav) gelişi ile...

Yesrip güzelleşmişti... Öyleyse adı da güzel olmalıydı. Tâbe olmalıydı. Hatta Medine-i Münevvere olmalıydı.

O'nun^(sav) getirdiği nur ile nurlanan şehir... Oldu da ve muhakkak ki O'nun^(sav) nuru yeryüzünde var olduğu sürece de bu şehir hep bu adla anılacak.

Mübarek Yüzünü Görünce

Ebû Eyyub'un evi, her gün şehirden ve taşradan ziyaretçileriyle dolup taşıyordu. Medineliler, Ebu Eyyub'un tek başına bunca ziyaretçiyi yedirip içiremeyeceğini biliyorlardı. Bir seferberlik başlatılmıştı sanki. Hemen hemen herkes elinde bir şeylerle geliyordu Sevgili Peygamberlerine gelirken. Efendimiz^(sav), ziyaretçilerine getirilenlerini ya hediye ediyor ya da ikramda bulunuyordu. Getirilen hiçbir şeyi ertesi güne bırakmıyordu. Bir taraftan da gelenlerle sohbet ediyor, onlara öğütlerini sıralıyordu:

“Allah'a ve âhiret gününe inanan kimse, komşusuna iyi davranıp ihsanda bulunsun. Allah'a ve âhiret gününe inanan kimse, misafirine ikram etsin. Allah'a ve âhiret gününe inanan kimse, ya hayır-söylesin veya sussun.”

Ziyaretine gelenler arasında diğer dinlere mensup olanlar da vardı. Özellikle Yahudilerden gelenler çoktu. Kimi son peygamberi görüp merakını gideriyordu, kimileri de sorular soruyordu. Bunlardan biri de Selamoğlu Husayn'dı. İyi bir âlimdi. Yahudiler arasında sevilir sayılırdı. Hakperest bir insandı, diğer Yahudi âlimleri gibi peşin fikirli ve kıskanç değildi. Peygamber Efendimiz'i^(sav) ziyarete geldiğinde O'nu^(sav) etrafındaki Müslümanlarla sohbet ederken buldu. Kulak verdi sözlerine:

“Ey insanlar! Selamı aranızda yaygınlaştırın. Sofranız herkese açık olsun, çokça ikram edin. Akrabalarımızı ziyareti ihmal etmeyin ve onlara iyilikte bulunun. Bir de insanlar gece uykusundaiken siz namaz kılın! Böylece selametle Cennete girersiniz!”

Söz ve bakışları ruhuna dokundu Husayn'ın. Gülen yüzü, samimiyeti, cana yakınlığı içini ısıttı. Bir süre daha gözleyip dinledi Peygamber Efendimiz'i^(sav). Tevrat'ta son Peygamberle ilgili ayetler, kitaplarındaki bilgiler ve büyüklerinden dinledikleri canlandı hafızasında. Tüm bildiklerinin, karşısında duran Peygamber Efendimiz'i^(sav) tarif ettiğini anladı. Birkaç da soru sordu. Sorularına beklediği cevabı da alınca,

“Şu mübârek yüzde yalan ve hile olamaz. İnanıyorum ki ey Muhammed sen Allah'ın Resûlü'sün!” diyerek Müslüman oldu.

Peygamber Efendimiz^(sav) kendisini tebrik etti ardından:

“Adın Abdullah olsun.” dedi.

“Olsun ya Resûlallah! Sen uygun gördüysen benim için şereftir.”

O saatten sonra herkes onu Abdullah olarak bildi. Abdullah bin Selam.

Efendimiz^(sav), elli üç sene Mekke’de yaşamıştı. Mekke’nin müşrik liderleri çocukluğundan beri O’nu^(sav) tanıyorlardı. Ahlakının güzelliğini, doğruluğunu, dürüstlüğü görmüşlerdi. Buna rağmen O’na^(sav) ve getirdiklerine iman etmemişler, üstelik kendisine her türlü zulmü ve hakareti reva görmüşlerdi. Fakat Abdullah sadece bir kere yüzünü görünce gerçeği anlayıp iman etmişti.

Demek ki iman da bir nasip meselesiydi. Allah’ın layık gördüğüne ihsan ettiği bir nimet...